Ponedjeljak, 05.03.2012.g.

Jučer je opet bio dan iz mojeg života kojeg je Gospodin na posebni način režirao, kako samo to On zna.

Tokom jutra primio sam vijest o tome da je umrla jedna draga osoba. Poznavali smo se ali se nismo vidjeli godinama. No, ja sam se za tu osobu molio mjesecima, svakodnevno, jednom kratkom molitvom. A zadnjih nekoliko tjedana izmolio sam i nekoliko KRUNICA BOŽJEM MILOSRĐU za tu osobu. DA JOJ SE GOSPODIN SMILUJE.

I tako, obuzeo me neki čudan osjećaj. Umro je netko koga sam poznavao, za koga sam se

molio. A ta osoba i nije bila baš u vjeri. Bar ne onako kako to mi ljudi mislimo da bi trebalo. Da to javno pokaže odlascima na mise i drugim vanjskim znakovima koje čine i drugi vjernici. Što je ta osoba nosila u sebi, u svojim skrivenim mislima, znala je samo ona i mislim da je to u sebi sačuvala do zadnjeg časa svojeg ovozemaljskog života.

Bio sam tužan. Ne radi smrti. Smrt nije nešto što me u

zadnje vrijeme čini tužnim. Gospodin mi je dao da

učvrstim u sebi DA JE ON STVARNO POBIJEDIO SMRT

SVOJIM USKRSNUĆEM. I DA JE OVOZEMALJSKI ŽIVOT

SAMO JEDAN MALI DIO NAŠEG UKUPNOG ŽIVOTA.

TAKO DA ME SMRT LJUDI OKO MENE, POZNATIH I

NEPOZNATIH, VIŠE NE ČINI TUŽNIM.

Ono što me čini tužnim, po čemu mogu osjetiti što ih čeka poslije njihove smrti, JE NAČIN NJIHOVOG OVOZEMALJSKOG ŽIVOTA I NAČIN KAKO SU PROŽIVJELI ZADNJE TRENUTKE OVOZEMALJSKOG ŽIVOTA.

A tužan sam kada znam da je netko cijeli život živio bez Gospodina, pa čak i u zadnjih trenucima svojeg ovozemaljskog života.

Tužan sam kada netko iznenada, bez pripreme, završi svoj ovozemaljski život.

Tužan sam kada znam da netko nije mogao do zadnjeg trenutka ovozemaljskog života prihvatiti svoju smrt, kada se grčevito borio za svaki trenutak ovozemaljskog života.

Tužan sam kada znam da ni onaj koji je umirao a ni drugi oko njega nisu pokušali istog pomiriti s Gospodinom pa makar i u zadnjim trenucima njegovog ovozemaljskog života.

I razgovaram danas s jednom dragom sestrom u vjeri koja mi je iznijela svoje mišljenje da misli da će se spasiti i oni koji su cijeli svoj život služili drugima. Roditeljima, djeci, supružniku. Koji su se trudili živjeti pošteno. Poštovati sebe i druge. Umjereni u mnogim svakodnevnim većim ili manjim životnim stvarima i situacijama. A da nisu bili toliko u vjeri, da nisu hodali u crkvu na mise. Da će im se Gospodin smilovati.

Ja se s tim baš nisam u cijelosti složio. Jer za mene je put prema Gospodinu misa, ispovijed, pričest, molitva, svjedočenje svojim životom, služenje drugima, itd. A samo živjeti pošteno a to činiti bez Gospodina, to mi baš i nije dovoljno.

NO, TO NIJE NA NAMA DA O TOME SUDIMO. TO ĆE

GOSPODIN. POBRINIMO SE MI ZA SEBE DOK JOŠ MOŽEMO.

I nastavila mi je pričati da je čitala u jednoj knjizi o svjedočenjima iz Međugorja gdje je pisalo da i mi možemo predati drugima blagoslov kojega primimo na mjestima kao što je Međugorje, GDJE SE KROZ UKAZANJA DJEVICE MARIJE DOGAĐA NAŠ DIREKTAN KONTAKT S NEBOM, KAO I NA MISAMA GDJE SE DOGAĐA PRETVORBA KRUHA I VINA U KRV I TIJELO NAŠEG GOSPODINA.

I da je ona, po povratku iz Međugorja, svima koje je sretala govorila, dotaknuvši ih za ruku, DA IM PREDAJE BLAGOSLOV MAJKE BOŽJE IZ MEĐUGORJA. Jednostavno joj je tako došlo da svima govori.

A isto tako je i običaj u našem narodu da ljudi koji su bili na misi kažu onima koji nisu bili, kada ih sretnu poslije mise: "DAJ VAM BOG DIO SVETE MISE NA KOJOJ SMO MI BILI."

Ili, jako često i duhovno korisno: "BOG TE BLAGOSLOVIO."

DA, MI TOLIKO MOŽEMO UČINITI ZA ONE KOJI SU DALEKO OD GOSPODINA.

SAMO SA NEKOLIKO RIJEČI: "BOG TE BLAGOSLOVIO." ILI "BOG TI SE SMILOVAO."

A upravo to mi je Gospodin dao za spoznati jučer na večernjoj svetoj misi.

Naša župa je išla na hodočašće. Puno je ljudi išlo. Ja nisam išao spletom raznih okolnosti. No, poslije sam uvidio da je Gospodin za mene imao druge planove. A nedjeljom je, prije večernje svete mise, kroz Korizmu, molitva molitvi Križnog puta.

Tako je bilo i ovu nedjelju. No, sada nije bilo ni župnika ni kapelana jer su otišli na hodočašće pa je pripomogao jedan dragi svećenik koji u našoj crkvi rijetko služi mise. On je predvodio i molitvu Križnog puta i misno slavlje. A i našu dragu sakristanku je zamijenila jedna druga draga sestra u vjeri koja joj nekad zna pomoći. Te je tako imala cijelu organizaciju i molitve Križnog puta i misnog slavlja. A nije bilo ni orguljaša ni zbora za muzičko praćenje svega toga.

I dala si je ta draga sestra u vjeri puno, puno truda. I ja sam joj pomogao. Zamolila me. Bila je to kušnja za mene. Nisam odmah skočio jer neke stvari nisam do sada radio. Bio sam malo zbunjen. Znam, zli me htio odvratiti. Ali sam brzo dobio neku duhovnu pomoć i doživio

prekrasne trenutke kod nošenja križa prilikom molitvi Križnog puta, kod skupljanja milodara, kod čitanja i kod same mise.

A stalno je tu bila prisutna i ta draga žena. Toliko je bila u

strahu da li će sve dobro ispasti, jedva je našla mene za

nošenje križa i dvije djevojke za nošenje svijeća. I došao

je jedan ministrant za pomoć svećeniku. Pa je i čitala

molitve kod postaja Križnog puta, i skupljala sa mnom

milodar, i čitala čitanja, pomogla svećeniku da se spremi

za misu, i složila oltar, upalila svjetla kako je trebalo. I

organizirala da djeca dobe pečate kada su nagrnuli u

sakristiju. I još puno sitnica.

A jednom sam joj vidio i suze u očima. Koje su govorile u

kolikoj je bila brizi da li će biti sve u redu.

I BILO JE SVE U REDU. GOSPODIN SE ZA TO POBRINE. SAMO

MI MORAMO UČINITI SVE ONO ŠTO MOŽEMO, OSTALO ĆE

ONDA ON. I TA DRAGA SESTRA U VJERI STVARNO JE SVE

UČINILA ŠTO JE MOGLA. I GOSPODIN JOJ JE UVIJEK USKOČIO

KADA NEGDJE NIJE VIŠE VIDJELA RJEŠENJE.

I nekako, kada sam sve to vidio i bio dio toga, došla mi je u misli jedna misao. Da ću poslije mise, kada završi, uzeti ispred oltara odložene "škrebljice" s milodarima, odnijeti ih u sakristiju i usput reći toj ženi: "**BOG VAS BLAGOSLOVIO!** Radi svega što je učinila za mene time što me zamolila da joj u svemu pomognem, i time što je učinila i za sve nas pomogavši svećeniku da primimo blagodati i molitve Križnog puta i misnog slavlja.

No, misa je završila, nastala je gužva u sakristiji radi pečatiranja, "škrebljice" je odnio ministrant a ja sam se požurio prema kipu MAJKE BOŽJE FATIMSKE u pokrajnom dijelu crkve da zahvalim MAJČICI za prekrasne trenutke koje sam tu doživio toga dana kada sam nosio križ na molitvi Križnog puta. Pa sam joj zahvalio, pustio koju suzu radosnicu, nasmijao se. TO JE MOJA I NAŠA MAJČICA, S NJOM JE UVIJEK RADOSNO.

Tek kada sam izašao iz crkve, sjetio sam se svoje nakane koju

nisam izvršio. Ali onda mi je odmah došlo u misli da ja i Gospodin

to znamo. DA SAM GA ZAMOLIO DA BLAGOSLOVI TU

SESTRU U VJERI. I ON JE TO UČINIO. NIJE BITNO DA

LI ĆE ONA TO SAZNATI. BITNO DA JA TO ŽELIM, DA

SAM TO GOSPODINA ZAMOLIO I DA ĆE ON MENE

SIGURNO USLIŠATI. NE RADI MENE NEGO RADI ONIH

KOJIMA SU TI BLAGOSLOVI POTREBNI.

ZATO MOLIMO STALNO GOSPODINA, NJEGOVOG OCA,

DUHA SVETOGA, DJEVICU MARIJU, DA BLAGOSLOVE SVE

ONE KOJI NAM NA BILO KOJI NAČIN DOĐU NA ŽIVOTNI

PUT I OSJETIMO DA SU POTREBNI BLAGOSLOVA. I

DRUGI ĆE NAS. I ZLO ĆE BITI SVE MANJE.

I zato znam da će se Gospodin smilovati i onoj dragoj osobi što je umrla. Jer sam se i ja i još neki molili za nju i tražili od Gospodina da joj se smiluje. A i ona je, da nitko od njezinih nije znao, prije nekoliko mjeseci obavila ispovijed.

I ZATO TE MOLIM GOSPODINE, BLAGOSLOVI ONU

DRAGU SESTRU ZA KOJU SAM TE JUČER ZA MOLIO

DA JU BLAGOSLOVIŠ.

I BLAGOSLOVI SVE ONE KOJI SVAKODNEVNO, ŠIROM

SVIJETA, POMAŽU TVOJIM PASTIRIMA OVDJE NA

ZEMLJI DA NAM TE PRIBLIŽUJU I DAJU.

A POSEBNO TE MOLIM GOSPODINE DA BLAGOSLOVIŠ

SVE ONE KOJI TE NOSE DUBOKO U SVOJIM SRCIMA

A IZ RAZNIH RAZLOGA TO JAVNO NE POKAZUJU.

BLAGOSLOVLJEN TI GOSPODINE U VIJEKE.